

ΕΣΩΤΙΚΟΣ ΔΗΛΩΣΙΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Του Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρ. Ἀθηνῶν Προέδρου,
Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰακώβου

Π ρ ό ς

Τόν κ. Ὑπουργόν τῶν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας
Κοινοποιουμένη

1) Πρὸς τὴν Α.Ε. τόν Ἀντιβασιλέα κ. Γεώργιον Ζωϊτάκη.

2) Τὴν Α.Ε. τόν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Γεώργιον Παπαδό-
πουλον.

*Ἐπισημασθέντος ὡς ἀποφασισθέντος
Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀθανασίου*

Ἐἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σω-
τήρος ἡμῶν διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ τῶν Προκαθημέ-
νων τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Χριστιανι-
κοῦ Κόσμου διὰ τὴν ἄδικον καὶ ἀπολύτως ἀντικανονικὴν καὶ διὰ
τοῦτο ἀντισυνταγματικὴν κατ'ἐμοῦ ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τοῦ
Α.Ν. 214/1967 τῆς 6ης Μαρτίου 1967.

Ἐπὶ τῆς κατ'ἐμοῦ κατὰ τὴν 6ην Μαρτίου ἐ.ε. ληφθείσης
ἀποφάσεως τοῦ εἰδικοῦ καὶ ἀγνώστου εἰς τὸ δίκαιον τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δι' Ἀρχιερεῖς Ἐκκλησιαστικοῦ Συν-
οδικοῦ Δικαστηρίου, τοῦ συγκροτηθέντος παρὰ τοὺς θεῖους καὶ
Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κυρου-
μένης δέ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος καὶ παρὰ
τοῦ ἠύξημένης συνταγματικῆς ἰσχύος νόμου 671/1943 τοῦ ρυθμί-
ζοντος τὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὰς
ἐπιταγὰς τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850 δι' οὗ κατέστη ἡ Ἐκκλη-
σία τῆς Ἑλλάδος Αὐτοκέφαλος ὑπὸ τόν ὄρον, ὅτι θά συγκροτῆ
Εὐνόδον διοικοῦσαν κατὰ τὰ Πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης δηλῶ
Ἵμῖν τὰ ἑξῆς:

1) Παρεβιάσθη διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τὸ δεδικασμέ-
νον ὅπερ εἶναι ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τῆς Ἐκκλη-

σιαστικής (πρ.βλ. 'Ι.Κανόνες κ.λ.π. 1949 'Αμ. 'Αλιβιζάτου σελ. 611 καί Χριστοφιλοπούλου 'Ελληνικόν 'Εκκλησιαστικόν Δίκαιον τεύχος 3ον 'Αθήναι 1956 σελ. 783) απαράβατος ἐφ' ὅσον διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/894 τῆς 1ης 'Απρ. 1962 ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 5383/1932 (φημισθέντος τῆ συμφωνίᾳ 'Εκκλησίας καί Πολιτείας καί ἰσχύοντος ἐπί 36 ἔτη) Συνοδικοῦ Δικαστηρίου καί συγκροτηθέντος κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς 'Αρχιερωσύνης, διότι ἐνῶν διά τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης ἐκηρύχθη ἀθῶως τῆς ἀποδοθείσης μοι τότε ψευδοῦς καί συκοφαντικῆς κατηγορίας καί διά μεταγενεστέρας ἀποφάσεως τῆς ἐν λόγῳ κανονικῆς καί νομίμου καί διά τοῦτο Συνταγματικῆς 'Ιερᾶς Συνόδου ἀπεφασίσθη ἵνα ἀναλάβω τήν διαποιμάνσιν τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος ὡς Μητροπολίτης ὑπὸ τόν τίτλον " 'Αρχιεπίσκοπος πρώην 'Αθηνῶν Πρόεδρος 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος", εἶτα δέ διά τῆς ἀπὸ 4ης Φεβρουαρίου 1963 ἀποφάσεως τῆς 'Ιεραρχίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς 'Ιερούς Κανόνας διοικεῖ καί ἐκλέγει τοὺς 'Αρχιερεῖς (Κανὼν Γ' τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), προὔτάθη εἰς τήν Κυβέρνησιν ἵνα ἡ διαληφθεῖσα ἀπόφασις τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου κυρωθῆ νομοθετικῶς, πράγματι δέ, διά τοῦ Ν.Δ. 4562 ('Αριθ. Φ.Β.Κ. 210 τῆς 15ης 'Οκτωβρίου 1966) ἄρθρον 16, φημισθέντος ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἀπεκατεστάθη καί νομίμως, κατὰ τήν ὁμόφωνον θέλησιν τῆς 'Ιεραρχίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος εἰς τήν 'Ιερὰν Μητρόπολιν 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος ἀπὸ τοῦ 1962 μὲν ἐκκλησιαστικῶς ἀπὸ τοῦ 1966 καί διά Νόμου, ἐν τούτοις εἰσῆχθη εἰς δίκην καί κατεδικάσθη δι' ἀνύπαρκτον πλέον δόκιμα, οὕτω δέ, τό πρῶτον εἰς τήν 'Ανατολικήν 'Εκκλησίαν ἀθῶωθεῖς ὑπὸ ἀρμοδίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου εἰσῆχθη εἰς δίκην καί κατεδικάσθη, ἀδίκως, ἀντικανονικῶς καί ἀντισυνταγματικῶς, διότι οὐδέποτε ἠκούσθη οὐδέ εἶναι δυνατόν νά νοηθῆ εἰς τὰ πολιτικά

δικαστήρια νά δικασθῆ ἐκ νέου πρόσωπον κηρυχθέν δι' ὁμοφώνου Βουλευμάτων ἀρμοδίου Δικαστηρίου μετά 6 ἔτη δι' ἀδίκημα ἀνυπαρκτον.

2) Ἐπί πλέον ὁ Α.Ν. 214/1967 εἶναι ἀντισυνταγματικός ἐφ' ὅσον ἐξ ἀντικειμένου ἐξεταζόμενος παραβιάζει εὐθέως τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἄναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῆ Ἐκκλησίᾳ τὸ δικαίωμα καί τὸ καθήκον νά τηρῆ αὕτη ἀπαρασάλευτος τούς Ἱεροῦς Ἀποστολικοῦς καί Συνοδικοῦς Κανόνας καί τὰς Ἱεράς Παραδόσεις". Δοθέντος δέ, ὅτι εἰς τούς Ἱεροῦς Κανόνας περιλαμβάνονται οἱ Κανόνες ΣΤ' τῆς Β' καί ΚΑ' τῆς Δ' Οἴκουμ. Συνόδου, μάλιστα ἠϋξημένης ἰσχύος, ἅτε ψηφισθέντες ὑπὸ Οἴκουμ. Συνόδου, οὔτινες Ἱ.Κανόνες ρυθμίζοντες εἰδικῶς τόν τρόπον ἐγκλήσεως καί στοιχειοθετήσεως κατηγορίας κατά Ἱεράρχου, δέν εἶναι δυνατόν εἰς τήν Πολιτείαν δι' ἄπλου νόμου καί κατά παράβασιν πάντων τῶν Ἱ.Κανόνων, οὔτινες ἀποτελοῦν θετόν δίκαιον ἠϋξημένης Συνταγματικῆς ἰσχύος, νά τροποποιῆ, μεταρρυθμίξῃ ἢ καταργῆ τοῦτους.

Ἡ ἀντικανονικότης ὅμως τοῦ ἐν λόγῳ Νόμου καί ἄρα ἀντισυνταγματικότης ἀποδεικνύεται καί ἐκ τῶν ἐπομένων.

3) Οἱ ἀνέκαθεν ἰσχύοντες εἰς τήν Ἀνατολικήν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἴκουμ. Συνόδων, οὔτινες οὐ μόνον ἐγένοντο σεβαστοί καί ὑπὸ ἑτεροθρήσκων ἀδόμη καί Πολεμίων Κρατῶν, διεμδρῶσαν δίκαιον, τὸ ὁποῖον ρυθμίζει ἀποφασιστικῶς καί σαφῶς καί κατά τρόπον ἀκριβῆ τήν κρίσιν κληρικῶν ὑποπεσόντων εἰς ἐκκλησιαστικά παραπτώματα. Οὕτω ἐδημιουργήθησαν ἐκκλ. δικαστήρια, ἐν οἷς τὸ Ἐπισκοπικόν, ὅπερ τὸ πρῶτον εἰς τήν Ἱστορίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου καταργεῖται διὰ τοῦ ἐν λόγῳ Α.Ν. 214/67 ἐπίσης δέ καταργεῖ καί ἄλλα

ἐκκλ. δικαστήρια, ἀρμόδια διὰ νά κρίνουν κατηγορούμενους Ἀρχιερεῖς.

Ἡ σύνθεσις, ἡ ἀρμοδιότης καί οἱ δικονομικοὶ κανόνες τῶν ἐν λόγῳ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων εἶναι γνωστή καί τηροῦνται παγίως ἐπί σειράν αἰώνων.

Ὅθεν εἶναι ἀπίστευτον, ὅτι ἠδύνατο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἡ διεπομένη συνταγματικῶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Συντάγματος, ὅπερ δεσμεύει τὴν Πολιτείαν καί ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850 καί τῶν Νόμων 671/1943 καί τοῦ 5383/1932 ν'ἀποκτήσῃ οὕτως εἰπεῖν ἔκτακτα Ἱεροδικεῖα καί οὕτω νά στερῆσῃ τοὺς κληρικούς καθόλου καί τοὺς Ἀρχιερεῖς εἰδικῶς τῶν φυσικῶν αὐτῶν δικαστῶν, ἤτοι τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν Κανονικῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων. Φυσικοὶ δὲ Δικασταὶ τῶν Ἀρχιερέων ἦσαν καί εἶναι ἐν μὲν τῇ Πατριαρχείῳ Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1860 οἱ κατὰ τὸ Συνταγμάτιον καλούμενοι εἰς τὴν Σύνοδον Ἀρχιερεῖς, ἢ κατὰ τὰ Πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὡς συμβαίνει ἐν Ἑλλάδι, κατὰ τὴν ρητὴν ἀξίωσιν, ὡς εἶδομεν, τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850.

Ὅθεν καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου παραβιάζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Συντάγματος.

Τοιαύτη σύνθεσις ἐκτάκτου Δικαστηρίου ἵνα δικάσῃ Ἀρχιερεῖς ἐπί 35ετίαν καί πλέον Ἀρχιερατεύοντα, θεοφιλῶς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, οὐδέποτε παρουσιάσθη εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον. Τὸ πρωτοφανές δὲ τοῦ ἐκτάκτου τούτου Δικαστηρίου φαίνεται καί ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι συνεκροτήθη ἐκ τῆς διωρισμένης οὐχὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀριστίνδην Συνόδου, ἐπηξημένης διὰ τεσσάρων ἀρχιερέων, μὲ τὸ πρωτοφανές εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν καί τὸ Κανονικὸν Δίκαιον μόνον προσδόν, ὅτι εἶναι ἡλικίας ἄνω

των 50 ἐτῶν.

Ὅθεν καί ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου ἡ κατ'έμοῦ ληφθεῖσα τήν 6ην Μαρτίου 1968 ἀπόφασις εἶναι ὁπωσδήποτε ἀντικανονική καί διὰ τοῦτο ἀντισυνταγματική καί ἄκυρος.

4) Διαμαρτυρόμενος διὰ ταῦτα δηλῶ ὡσαύτως, ὅτι διαμαρτύρομαι καί διὰ τήν γενομένην εἰς βάρος μου ἀνεπίτρεπτον παραβίασιν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου καί οικονομικῶν κανόνων, οἵτινες ἀπό αἰώνων ἀναγνωρίζονται ὡς ἀπαραίτητοι διὰ τήν διασφάλισιν τῆς ἀπονομῆς δικαίου εἰς κατηγορούμενον (ἐν προκειμένῳ δέ δέν ὑπάρχει οὔτε κατηγορία, οὔτε κατηγορος) ὅστις πρέπει νά δύναται ἀσφαλῶς νά ὑπερασπίσῃ τήν τιμῆν του.

Διαμαρτύρομαι δέ, διότι τό κατ'έμοῦ πόρισμα οὐ μόνον συνετάγη παρά τάς ὑφισταμένας μαρτυρικές καταθέσεις, ἀλλά καί παρά τάς ρητάς διατάξεις τοῦ Νόμου 5383/1932, ὅστις ἀπαιτεῖ τήν ὑπαρξιν γεγονότων, ἀναφερομένων εἰς συγκεκριμένον παράπτωμα τοῦ κληρικοῦ, ὅπερ δέν κατηγορήθη εἰς ἐμέ, ἄτε τῆς "Ἐξωθεν καλῆς μαρτυρίας" μὴ ἀποτελούσης παράπτωμα, ἀλλά προσόν διὰ τόν λαϊκόν ὑποψήφιον κληρικόν, δι' ὃ οὐδέποτε ἐθεωρήθη εἰς τό δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὑπάρχει τοιοῦτον παράπτωμα, λογικῶς δέ δέν ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ τοιοῦτον, διότι ὁ κληρικός ὑποπίπτει εἰς ὠρισμένα ἀδικήματα, ἐγώ δέ ἀθωωθείς ἀπό συκοφαντικήν κατηγορίαν καί ἀποκατασταθεῖς εἰς τόν θρόνον μου ἀπό βετίας καί πλεον εἰς οὐδέν παράπτωμα ὑπέπεσα ποτέ.

5) Ἐπειδή δέ καί ἡ ὑπό τοῦ προφανῶς ἀντικανονικοῦ καί διὰ τοῦτο ἀντισυνταγματικοῦ νόμου 214/1967 θεσπισθεῖσα ἀρχή τῆς καταργήσεως τῆς ὑπάρξεως δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας εἰς οὐδέν ἄλλο ἄγει, εἰμὴ μόνον εἰς τήν ἐκ προτέρου καταδί-

κην καί άθώων άκρόμη ώς συμβαίνει μέ τόν ύπογράφοντα, έπεται ότι καί ένεκα τοϋ λόγου τούτου ό έν λόγω Νόμος είναι άντικανονικός καί άρα άντισυνταγματικός, ώς άντιτιθέμενος εύθέως κατά τοϋ άρθρου 2 καί 8 τοϋ έν ισχύί Συντάγματος, δοθέντος μάάλιστα ότι είναι άναφαίρετον καί ίερόν τό δικαίωμα τής έφέσεως είς μέζονα Σύνοδον, ή όποία έθεσπίσθη από πολλών αιώων διά τών Κανόνων ΙΒ' καί ΙΔ' τής 'Αντιοχείας. 'Επειδή δέ οί έν λόγω Κανόνες έκυρώθησαν υπό τοϋ Β' Κανόνας τής Πενθέκτης Οίκουμενικής Συνόδου τοϋ έτους 690-91 έπεται, ότι είναι ηύξημένης ισχύος καί συνταγματικώς κατοχυρωμένοι, ώς άναφερόμενοι είς θεμελιώδη καί διεθνώς άνεγνωρισμένον θεσμόν τής έφέσεως, όεκτόν υπό τής 'Εκκλ. Δικονομίας καί τής πολιτικής.

6) Διαμαρτυρόμενος καί διά τήν παραβίασιν ταύτην στοιχειώδων κανόνων τοϋ δικαίου διαμαρτύρομαι καί θεωρώ διά τοϋτο άκυρον τήν κατ'έμοϋ άπόφασιν, έφ'όσον πειράται δύνάμει Νόμου άντικανονικού καί άντισυνταγματικού νά στοιχειοθετηθή νέον καί άγνωστον άδίκημα, είς τε τήν 'Αγίαν Γραφήν καί τούς 'Ιερούς Κανόνας τής 'Εκκλησίας καί άρα άνευ ένοχής, ήτις μόνον διά προσωπικόν άδίκημα είναι νοητή.

7) 'Αλλά διαμαρτύρομαι καί διά τήν παραβίασιν καί έτέρου στοιχειώδους Κανόνας δικαίου, όπερ ό άείμνηστος Γ.Μπαλής είς τόν Προεδρικών Λόγον έν τή 'Ακαδημία 'Αθηνών έξήρε καί καθώρισεν έπιγραμματικώς ώς έξης:

"Ο νόμος ενθυμίζει τό μέλλον", όιότι τό
άρθρον 7 τοϋ Συντάγματος έπιτάσσει σα-
φώς καί κατοχυρωματικώς:

"'Αδίκημα όέν ύπάρχει, ούδέ ποινή έπιβάλλεται, άνευ νόμου ισχύοντος πρό τής τελέσεως τής πράξεως . Βαρύτερα ποινή ούδέποτε έπιβάλλεται μετά τήν τέλεσιν τής πράξεως".

Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀναγράφει καὶ τὸ ἄρθρον II παρ. 2 τῆς Παγκοσμίου Διακηρύξεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1948 καὶ τὸ ἄρθρον 7 παρ. I τῆς Συμβάσεως Προστασίας Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τῆς ὑπογραφείσης καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐν Ρώμῃ τὴν 14ην Ν/βρίου 1950.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἢ συνταγματικὴ καὶ ὁ Κανὼν Διεθνούς Δικαίου, εἶναι λοιπὸν ἀπαραβίαστος.

Ἔθεν καὶ ἂν ὑπῆρχε ἀδίκημα, ὅτερ ὅν ὑπάρχει ἐν προκειμένῳ, ἀπεκλείετο καὶ ἀποκλείεται ἡ ἀναδρομικὴ ἐσχὺς καὶ ἐπιβολὴ ποινῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀντισυνταγματικοῦ νόμου, δι' οὗ κατὰ τινὰ τρόπον θεμελιούται καὶ ἐπαυξάνεται τὸ ἀξιόποινον μὴ ὑπάρξαντος ἀδικήματος. Διότι καὶ ἂν ἤθελε εἶναι κανονικὸς καὶ συνταγματικὸς ὁ νόμος 214/1967, πάλιν εἶναι ἀδύνατος καὶ ἀνεπίτρεκτος ἡ ἐφαρμογὴ του ἐπὶ ὑποθέσεως κριθείσης ἐν τῷ παρελθόντι τελεσιδίκως καὶ καταστάσης ἀμετακλήτου δι' ἀποφάσεως ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου.

β) Ἔθεν ἐπειδὴ ἐν τῇ Πατρίδι μου διὰ τοῦ Α.Ν. 214/67, ὡς ἀνέφερον διεξοδικῶς ἀπεστερήθη τῶν δυνατοτήτων ὑπερασπίσεώς μου καὶ ἄρα δικαστικῆς δικαιώσεως, εὐρίσκομαι ὑποχρεωμένος ὡς Ἱεράρχης, δοκιμαζομένης ἐκκλησίας, ἔχων μάλιστα τὸ δεδικασμένον, νά σκεφθῶ καὶ ἐνδεχομένην προσφυγὴν εἰς τὸ Δικαστήριον Προστασίας τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπειδὴ λόγῳ τῆς ἀπαραδέκτου διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 παρ. 3 Α.Ν. 214/1967, ἦτοι τῆς ἐξαντλήσεως τῆς ἐσωτερικῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν, καταναλοῦνται αὐτόχρημα ἢ δικαιοδοσία τῶν Δικαστηρίων τῆς Χώρας, ἥς τυγχάνω ὑπήκοος καὶ τίθεται εἰς ἐνέργειαν κατ' ἄρθρον 26 τῆς ἀπὸ 4-11-1950 ἐν Ρώμῃ ὑπογραφείσης διεθνούς Συμβάσεως Προστασίας τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ ἀρμοδιότης διεθνῶν δικαστηρίων.

ρίων.

Ἐπειδὴ Κηδόμενος τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ἀξιώματός μου, δι' ὃ καὶ δημιουργεῖται ὑποχρέωσις προσφυγῆς, ἐάν πάντα τὰ ὡς ἄνω δὲν ἤθελον γίνεαι δεκτά, εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου, διὰ κατάδηλον παραβίασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὡς ἄνω Διεθνοῦς Συμβάσεως Προστασίας Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἰσχυοῦσης ὡς ἐσωτερικὸν ἑλληνικὸν θετὸν δίκαιον. Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο "Οὐδεὶς δύναται νὰ καταδικασθῆ διὰ πράξιν ἢ παράλειψιν, ἢ ὁποῖα, καθ' ἣν στιγμὴν διεπράχθη, δὲν ἀπετέλει ἀδίκημα συμφώνως πρὸς τὸ ἐθνικὸν ἢ διεθνὲς δίκαιον".

Ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς αὕτη τοῦ διεθνοῦς δικαστηρίου ἀποτελεῖ τὸ ὑστατον, πλὴν ἀναγκαῖον, καταφύγιον διασώσεως τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔμοῦ.

Δ Ι Α Τ Ρ Α Υ Τ Α

ΕΞΑΙΤΟΥΜΑΙ : Ὅπως ἀνασταλῆ ἡ ἐκδόσις Βασιλικοῦ Διατάγματος κυροῦντος ποινὴν εἰς ἀνύπαρκτον ἀδίκημα καὶ ἄνευ ἐνοχῆς καὶ δυνάμει νόμου ἀντικανονικοῦ καὶ ἀντισυνταγματικοῦ.

Διὰ τὴν πεντηκονταετὴ καὶ πλέον ἐν φόβῳ Θεοῦ πάντοτε, ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν μου, ἔχω τὸ μέτωπον ὑψηλὰ καὶ τὴν συνείδησιν ἡσυχον, βέβαιος ὅτι διὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτοῦ πλειονότητι, καὶ τὰς ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης κανονικῶς διοικουμένης Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ταπεινότης μου εἶμαι καὶ θά εἶμαι παρὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω δόκον καὶ ἀντικανονικὴν καταδικαστικὴν κατ' ἔμοῦ ἀπόφασιν, ἐφ' ὅρου ζωῆς μου, Ἀρχιεπίσκοπος πρῶτην Ἀθηνῶν Πρόεδρος Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

Ἄρμόδιος δικαστικός κλητῆρ ἐπιδότω νομίμως τήν πα-
ροῦσαν πρὸς τόν πρὸς ὄν αὐτή

Ἐν Κηφισῷ τῇ 7ῃ Μαρτίου 1968

Ὁ διατελῶν κανονικός καί νόμιμος Ἀρχιεπίσκοπος πρῶ-
την Ἀθηνῶν καί Πρόεδρος Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΙΑΚΩΒΟΣ.

Μετά τὸ ἐξαιρετικὸν ἐπιτελεστικὸν ἀποφασιστικὸν
ἐπιτελεστικὸν ἀποφασιστικὸν

